

שליחות ומסירות נפש

הרב מאיר רונן
שליח לשעבר בשיקגו (תשנ"ט)
כיום רב מחתן בארגון רבני צהר

השבת, מלבד פרשת שמיני, נקרא את פרשת פרה אדומה. בפרשה זו ישנו דבר פלאי ביותר שאפילו שלמה המלך בחכמתו לא הבינו; אפר הפרה, באותה השעה שמטהר את טמאי המתים, הוא מטמא את הכהן המתעסק בו. לא נתיימר להבין מה שהחכם באדם לא הבין, אך ברצוני להביא רעיון שקשור בעניין זה, ששמעתי מהרב ריסקין (הרב של היישוב אפרת בגוש עציון). אנחנו יודעים שמי שרוצה להשפיע לטובה על חברה פחות טובה, עלול להיות בעצמו מושפע ממנה לרעה. הורים לפעמים מודאגים מחבר שלילי שעלול להשפיע לרעה על בנם וכדומה. אולם התורה מלמדת אותנו שהשאיפה היא להגיע למדרגה כזו שנוכל להשפיע לטובה ולהישאר במדרגה גבוהה, גם אם בטוח משהו שלילי ישפיע עלינו במקצת. הכהן שבא לטהר את הטמא, יודע שהוא יקבל משהו מטומאתו, משהו ידבק בו, אך זה לא ירתיע אותו לדאוג לשני ולטהר אותו גם זה יפגע קצת ברמתו הרוחנית וייטמא.

שמעתי סיפור על הרב פרומן ז"ל, שהיה רבו של היישוב תקוע בו התגורר. בתקוע היה בית ספר יסודי מעורב – דתיים וחילוניים, ולשם הרב שלח את בנו. כמובן שהיה חשש שמא הילד יושפע מהחברה החילונית שבבית ספרו, אולם הרב פרומן החליט למנות את בנו לשליח שישפיע על החברה מסביבו ולא להיפך. הוא נתן לו מדי בוקר וופלים שיאכל בהפסקה עם חבריו, וביקש מבנו שכאשר מכבד את חבריו, יבקש מהם קודם לברך: "בורא מיני מזונות". חברים שאינם שומרי מצוות התחילו להתקרב אל הבן, ואף למדו ממנו לברך. כשהגיעו ימי ההולדת שלהם, והוא הזמן לחגוג עמהם, צייד אותו הרב בשקית עם עוגה וממתקים כשרים, והסביר לו שאינו יכול לאכול מהאוכל של חבריו, אשר בביתם אינם מקפידים על שמירת כשרות. כשהורי החברים ביקשו להבין מדוע הבן אינו יכול לאכול בביתם, הרב הסביר להם על הקפדתם בכשרות וכו', והוסיף שאין בעיה, כי בנו מצוייד בממתקים והעיקר ששמח איתם בשמחתם. אחר תקופה, הורי החברים שאהבו להזמין את בן הרב לעיתים קרובות, הרגישו אי נעימות בכך שאינו אוכל עמם, וביקשו מהרב פרומן שילמד אותם כיצד להכשיר את המטבח שלהם, וכך בנו יוכל לאכול אצלם כמו כולם. כך קרה, שבזכות האומץ של ההורים, שלא חששו מהשפעת החברה עליו, ילד קטן עם הרגשת שליחות, הצליח לקרב ולהשפיע על משפחות שלמות לטובה.

גם כאשר שליחים יוצאים ללמוד וללמד תורה בתפוצות, ברור שמהו מארץ טומאת העמים משפיע על השליחים. אולם, כשהשליחים יוצאים לשליחות, ופועלים לשם שמיים, בע"ה, מובטח להם שיחזרו לטהרתם, ויחזרו לארץ הקודש אחר שהשפיעו על משפחות רבות בגולה.

הרב קוק סבר שזו היא 'מסירות נפש'. אנו הורגלנו בהסבר של מסירות נפש, שמדובר על מישור שמוכן להיהרג בשביל האחר, או על קידוש השם. אולם הרב קוק סבר שזו היא 'מסירות גוף', ולעומת זאת 'מסירות נפש' היא להיות מוכן להפסיד מה'נפש', מהרוחניות שלו כדי לעזור לשני ולהשפיע עליו לטובה, גם אם זה יהיה קצת על חשבון. מי שמכיר את פועלו של הרב קוק, מבין כמה הוא נהג זאת למעשה; כאשר התקרב לחברי הקיבוצים ורקד עמם על אף שהקנאים צעקו עליו שהוא מחזק ידם של פושעי ישראל. במקרים אחרים ויותר על תפילות (אף בעיצומו של יום הכיפורים) כדי לשחרר יהודים מהמשטר הבריטי ועוד. תמיד טובת הכלל הייתה לנגד עיניו, גם אם משהו פגע במקצת ברמתו הרוחנית.

יהי רצון שנהיה אנחנו, משפחתנו, תלמידינו ברמה גבוהה כזו - שנוכל להשפיע על סביבתנו רק לטובה, ולא נחשוש מירידה רוחנית, גם אם לפעמים היא תהיה הכרחית. בסופו של דבר, כפי שהכהן שנטמא חוזר לטהרתו ולעבודתו המקודשת, כך מובטחים אנו שמתוך העשייה שלנו לשם שמיים, נראה בע"ה ברכה ועלייה במעשה ידינו.

שבת שלום!

לתגובות: meir@yaban.org.il